

Algonquin Winter Crossing 2006

Filosoferen over “global warming” bij 18 graden onder nul

Angstaanjagend, zo zou je onze landing in Toronto, Canada, op vrijdag 13 januari 2006, kunnen beschrijven. Niet dat het wijdverspreide bijgeloof rond “vrijdag de dertiende” de vliegkunsten van de piloten zou beïnvloed hebben, de “touch down” was perfect.

Auteur en fotograaf : Bert Poffé

Wat was er dan zo onheilspellend?

“Ladies and Gentlemen, the local time is 23:00 and the temperature at destination is of 9 degrees C”.

Om 11 uur 's avonds een temperatuur van 9 graden boven nul en stortregen, in putje winter, in Toronto, Canada? Wij hadden sneeuwschoenen bij, dikke winterjassen en sledes, geen kano's!

We stonden er allemaal wat aangeslagen bij. Bijna een vol jaar lang hadden zowel de Belgische als de Canadese expeditieleden, ieder op zijn terrein, keihard voorbereidend werk geleverd om deze expeditie in de best mogelijke omstandigheden te laten starten, alleen, op het weer hadden we echt geen vat!

Met de nodige, niet uitgesproken, twijfels begonnen we aan een 4 uur durende rit noordwaarts. Onderweg bleef de regen met bakken uit de hemel vallen. Van sneeuw was er, buiten hier en daar een koppige ijsplek, vrijwel niets meer te zien.

Na zowat twee uur rijden begon de regen echter te veranderen in sneeuwregen, verre van ideaal, maar kom, met een sterke verbeelding leek het wel winter.

Op minder dan een half uurtje verwijderd van de blokhuut waar we zouden overnachten begon het dan echt te sneeuwen! Plots kwamen we in een wit landschap terecht dat voor het eerst deed denken aan ons doel: de “Algonquin Winter Crossing 2006”

Zaterdag werd vooral besteed aan het inpakken, opnieuw uitpakken en nog maar eens proberen in te pakken met maar één doel: het gewicht tot een strikt minimum reduceren.

Voor de rest werd er vooral veel gegeten. Van wat komen zou hadden we geen idee, maar dat je in de plaatselijke bistro in Kearny” voor enkel dollars je buikje rond kon eten werd al snel duidelijk. Ook de platte rust bij een veel te warme kachel leek ons de perfecte voorbereiding op onze expeditie.

Eindelijk !

Op zondagmorgen, 15 januari, begonnen we dan eindelijk aan onze Crossing.

Wie het meest gespannen was, de husky's, onze partners voor één dag, of wijzelf, was niet onmiddellijk duidelijk. Allemaal liepen we wat nerveus rond en waren we met alles en nog wat bezig, hopend op een zo snel mogelijke start van de expeditie. Die zondag was een prachtige dag, koud, om niet te zeggen zéér koud, maar met een stralende zon en een blauwe hemel die je kent van de postkaartje.

De volgende morgen werden we met de koude realiteit geconfronteerd: 32 graden C onder nul. Eenvoudige handelingen als je tent afbreken of het ontbijt klaar maken, of ja, zelfs gewoon je jas dicht doen, worden in dergelijke omstandigheden een gevecht tussen je "gezond" verstand en je doel "de Crossing".

Wat komen zou is bekend. Eens héél héél af en toe een uurtje lichte regen kan zelfs in de beste Canadese winters voorkomen, maar ettelijke keren een dag lang hard regenen was ook voor de Canadese expeditieleden een verrassend nieuw gegeven waar weinig meer tegen te beginnen valt dan "nederig ondergaan".

Eens je kledij, hoe technisch ook, door de harde stortregen doornat is, kan een plotse temperatuursdaling, hetgeen natuurlijk gebeurde, zeer snel voor onderkoeling zorgen.

Winterexpeditie door de 'bush'

"Global Warming" was tijdens onze hele expeditie dan ook het gesprekstema bij uitstek. Denk nu niet dat het zacht was. Bij -18 graden C staan filosoferen over de gevolgen van de opwarming van de aarde heeft wel iets grappigs. Het probleem was vooral de enorme temperatuurschommelingen en het gebrek (op een aantal plaatsen) aan dik ijs, ook weer omwille van het gebrek aan langdurige extreme koude tijdens de voorafgaande maanden.

Natuurlijk zijn we regelmatig door het ijs gezakt, gelukkig nooit dieper dat tot het middel en steeds op plaatsen waar de gevolgen beperkt bleven.

Het materiaal had enorm te lijden onder de tocht. Gezien de slechte ijskwaliteit op sommige stukken waren we genoodzaakt ons een weg te banen, zeg maar te hakken en te zagen, door de Canadese bush.

Als door onze inspanningen SOS kinderdorpen kan rekenen op nog meer naambekendheid dan is deze expeditie meer dan geslaagd!

Dikwijls gingen we, terwijl de ene helft 's avonds het kamp opzette, met de andere helft, voorzien van bijl, zaag en hoofdlamp, reeds een pad "hakken" om de volgende dag wat sneller te vorderen.

Zonder bijlen en een uitstekende zaag zouden we ongetwijfeld verplicht geweest zijn rechtsomkeer te maken. 3 lange, niet erg wendbare sledes door het bos trekken is niet onmiddellijk waar je aan denkt bij een winter expeditie.

Wij waren meer gefocust op "Dixie Dansercoer-toestanden" (Peter van de "Algonquin winter Crossing 2006")

Veranderen van koers blijkt nodig

Op een bepaald moment dwongen de combinatie van klimatologische omstandigheden en de vooropgestelde tijdsspanne er ons toe van koers te veranderen.

In plaats van oostwaarts door te trekken, zouden we nu zuidwaarts afbuigen. Dit was verre van een gemakkelijke beslissing. Maandenlang zit je met één bepaald aankomstpunt in je hoofd. Nu werd Withney, een onnoemelijk klein dorpje, net buiten de grens van het "Algonquin Natuurpark", ons nieuw doel.

Op zo een moment moet je kunnen rekenen op de mentale sterkte van de groep die zo een beslissing durft te nemen en ook in een nieuwe uitdaging weet om te buigen.

En, een nieuwe uitdaging werd het, dat kan ik je verzekeren. Slecht of dun ijs is één zaak, "open water", of beter gezegd "geen ijs", is nog iets anders.

Na 18 dagen bereikten we Withney, zoals het cliché het wil, moe maar voldaan.

Iedereen was op deze, relatief korte expeditie, enorm vermagerd. Ondertussen is dat euvel reeds weggewerkt en kampen we met een nieuw gegeven: overgewicht.

Het is frapperend hoe je de weken na zo een expeditie bijna een ziekelijke "goesting" hebt in eten.

Terugblikkend op de "Algonquin Winter Crossing 2006" kan je rustig stellen dat alle ingrediënten aanwezig waren om van een echte "expeditie te spreken", de steeds wisselende omstandigheden hebben onze creativiteit en aanpassingsvermogen steeds weer enorm op de proef gesteld.

Volgens Dixie Dansercoer is het ook net dat het kenmerk bij uitstek van een goed poolreiziger: "aanpassingsvermogen onder welke omstandigheden dan ook".

De Media heeft onze "Algonquin Winter Crossing 2006" zowel vóór als tijdens en na de expeditie enorm gesteund. De initiële schroom om ons verhaal in de media te brengen werd snel overwonnen omdat we deze expeditie niet alleen maar organiseerden om onze persoonlijke avontuurlijke honger te stillen. Graag wilden wij van de aandacht die we konden opwekken voor onze expeditie, gebruik maken om SOS KINDERDORPEN BELGIE en SOS KINDERDORPEN CANADA in de schijnwerpers te plaatsen.

En als door onze inspanningen SOS Kinderdorpen kan rekenen op nog meer naambekendheid en gulle storting, dan is deze expeditie niet voor 100 maar voor 200% geslaagd.

www.wintercrossing.com